

πέντε τα όνειρά μου είχαν ξεφτίσει... Έγιναν ζόμπλια και κουρέλια, Μαθιό. Η ελπίδα είχε κουρελιαστεί, δεν ήλπιζα, δεν περίμενα πια.

ΜΑΘΙΟΣ: Μα δεν μπορούσα ούτε να σου γράψω, σε ποιόν να έγραφα. Κι από τον ταχυδρόμο ακόμα θα μαθευόταν.

ΘΕΟΔΟΤΗ: Το ξέρω, δεν περίμενα. Θα το μάθαιναν όλοι. Φτάνει το σούσουρο που έγινε με κείνο το βασιλικό... Έτσι ένοιωθα γελασμένη, εγκαταλειμμένη... Γι' αυτό όταν με ζήτησε ο άντρας μου πήρα τη μεγάλη απόφαση. Είπα το ναι χωρίς δισταγμούς. Είχαν περάσει τα χρόνια. Ο άντρας μου ήταν καλός. Μπορεί να μην έφυγε ποτέ το όνειρο από την καρδιά μου, αλλά τον άντρα μου τον τίμησα και με τίμησε. Και έζησα καλά. Και παιδί είδα και εγγόνια κι ας έχω μείνει τώρα μόνη. Έζησα, έκανα το χρέος μου. Βλέπεις έρχεται για όλους η ώρα που πρέπει να πάρουν μια μεγάλη απόφαση.

ΜΑΘΙΟΣ: Κι εγώ, Θεοδότη, τότε πήρα μεγάλη απόφαση για ένα καλλίτερο αύριο και για τους δυο μας. Σκληρή απόφαση, μεγάλη απόφαση, όμως την γλύκαινε η ελπίδα. Κι εξ άλλου δεν είχα άλλη εκλογή. Ποιος ήμουν εγώ; Ο πατέρας σου δεν θα με δεχόταν ποτέ για γαμπρό του... Κι ήταν τόσο αυστηρός που ούτε να συναντηθούμε δεν καταφέραμε. (σκέφτεται). Ανάθεμα που χτύπησε η καρδιά μου για σένα... Κι ανάθεμα που είδα πως με ήθελες κι εσύ... Γιατί αν δεν με ήθελες κι εσύ, μπορεί να είχα γιατρευτεί νωρίς. Είσαι η πρώτη κι η μοναδική μου αγάπη. Είναι εκείνο το κάτι που δεν μπορείς να το πεις. Το νοιώθεις στην καρδιά σου βαθιά. Θεοδότη, θυμάσαι; Αγαπηθήκαμε από μικροί. Ήταν όταν μεγαλώσαμε που δεν μπορούσαμε να μιλάμε. Όμως... Εκείνες οι ματιές σου... οι γεμάτες γλύκα και υπόσχεση... Θεοδότη, θυμάσαι; (με συγκίνηση) Τα είπαμε όλα με τα μάτια... Αγκαλιαστήκαμε με τα μάτια, ενωθήκαμε, οι καρδιές μας έγιναν ένα... Πώς μπορείς ν' αρνηθείς την ευτυχία που ζήσαμε τότε; Ποια αγάπη είναι πιο όμορφη από τη δική μας; Αγνή, αλέκιστη κι αληθινή. Γιατί την αρνιέσαι;

ΘΕΟΔΟΤΗ: Δεν την αρνιέμαι, Μαθιό. Την αγκάλιασα, την έζησα και την πλήρωσα ακριβά. Την πλήρωσα με δάκρυα, με ξενύχτια, με την εγκατάληψη... (παρασύρεται από συγκίνηση, αλλά συνέρχεται). Η ζωή όμως, Μαθιό, είναι αλλιώςτικη από αυτά που αισθανόμαστε, είναι σκληρή. Είναι άλλο αυτό που νιώθουμε κι άλλο αυτό που ζούμε.

ΜΑΘΙΟΣ: Να σε ρωτήσω κάτι; Τι νοιώθεις τώρα, πώς με βλέπεις, πώς αισθάνεσαι;

ΘΕΟΔΟΤΗ: (σκέφτεται πριν απαντήσει) Θα έπρεπε να σου κρατάω κακία, να νοιώθω σαν εγκαταλειμμένη... Με άφησες να περιμένω και να ελπίζω. Μα ...νοιώθω και κάπως ένοχη, νοιώθω κάτι σαν τύψη, γιατί η απόφασή σου να ξενητευτείς είχε κάποια σχέση και με μένα. Και τώρα που μου λες τι έζησες... σε βλέπω και σε νοιώθω σαν φίλο κι αδελφό. Σαν τον πιο όμορφο δεσμό μου με το χθες. Να είσαι καλά, να είσαι ευλογημένος....

ΜΑΘΙΟΣ: Μόνο αυτό έχεις να πεις;

ΘΕΟΔΟΤΗ: Μαθιό, εκείνα που έζησα ...εκείνη η αγάπη σου ήταν το πιο ωραίο αίσθημα που έχω ζήσει. Κρυφό κι απόκρυφο και κλεισμένο βαθιά στην καρδιά μου. (σαν να μονολογεί νοσταλγικά). Έτσι... τα είχα θάψει όλα.... Τα έβγαζα καμιά φορά στη μοναξιά μου και τα ...χαϊδεύα... όπως μια παιδική κούκλα που τη βγάζει κανείς από το σεντούκι, τη χαϊδεύει και θυμάται τα παλιά. Αυτή η κούκλα που ήταν στα παιδικά χρόνια έμπιστος φίλος και σύντροφος αγαπημένος. Που της μιλάγες και σε καταλάβαινε, της εμπιστευόσουν τις σκέψεις σου και τα αισθήματά σου... Τα είχα θάψει καταλαβαίνεις; Είχα ηρεμήσει. Ήταν το όνειρο, το όνειρο της ζωής μου που δεν βγήκε αληθινό... Αλλά δεν έπαψε ποτέ να είναι ένα ωραίο όνειρο...

Όταν άκουσα πως έρχεσαι... Ταράχτηκα... Πώς θα τον αντικρύσω, πώς θα είναι άραγε; Γιατί να έρθει τόσο αργά είπα. Κι άλλοτε σκεφτόμουν να σου σπάσω το κεφάλι μ' ένα ρόπαλο κι άλλοτε να έρθω να κλάψω στην αγκαλιά σου... Τώρα που μου λες τι έζησες, πώς έζησες... καταλαβαίνω πολλά.

ΜΑΘΙΟΣ: Κι εγώ αυτό σκεφτόμουν... Κείνα τα μάτια, έλεγα, άραγε θα διατηρούν την ομορφιά τους; Και με σκέφτεται, έλεγα, το ίδιο όπως τη σκέφτομαι εγώ; Αισθάνεται όπως αισθάνομαι εγώ;

ΘΕΟΔΟΤΗ: (αποφασιστικά) Μαθιό, όλα αλλάξαν. Κι εμείς, κι ο τόπος μας και η ζωή μας όλη. Να είσαι καλά, εύχομαι να είσαι καλά. Και αν μείνεις στο νησί μας θα χαιρόμαι να σε βλέπω. Κι αν χρειαστείς ποτέ κάτι να ξέρεις ότι έχεις ένα δικό σου άνθρωπο.

ΜΑΘΙΟΣ: Κι ετούτη η έρμη η καρδιά, που δεν βρήκε κάπου αλλού να δώσει την αγάπη της; Θεοδότη, δεν θα σου πω πως έζησα καλόγερος, έζησα μέσα στον κόσμο, είδα, γνώρισα πολλά. Όμως ξέρε τουτό. Είναι άλλο η συντροφιά της γυναίκας, άλλο η γυναίκα της συντροφιάς και άλλο η αγάπη! Ήσουν η πρώτη και η μοναδική μου αγάπη. Τώρα, εδώ που φτάσαμε πρέπει να σκεφτούμε και πρακτικά. Σκέφτομαι τη μοναξιά μου αλλά σκέφτομαι κι εσένα Θεοδότη. Που είσαι κι εσύ μόνη.

ΘΕΟΔΟΤΗ: Κοίτα, Μαθιό. Εγώ την έζησα τη ζωή μου, την έζησα καλά. Μπορεί να μην είδα ότι είδες εσύ, αλλά... έζησα μια ήρεμη, ειρηνική ζωή. Με τον άντρα μου συνεννοηθήκαμε, φάγαμε γλυκό ψωμί. Πώς να λερώσω τώρα τη μνήμη του; Αν είναι κάποιος αδικημένος... Εξόδεψες τη ζωή σου, καημένη μου, σαν να την πουλήσες για τα υλικά αγαθά. Τι πέτυχες, έρμε, τι να τα κάνεις τώρα τα λεφτά;

ΜΑΘΙΟΣ: Μιλάς σαν να μην έζησες εκείνους τους καιρούς που μας ανάγκασαν να ξενητευτούμε... Σαν να μη θυμάσαι εκείνους τους καιρούς, τις συνθήκες που ζήσαμε; Μιλάς σαν να μην ξέρεις γιατί το έκανα. (βάζει το χέρι αριστερά κάτω από το σακάκι, μαζεύεται σαν κάποιος πόνος να τον βασανίζει)

ΘΕΟΔΟΤΗ: (ανήσυχη) Τι είναι, τι έχεις; Θέλεις κάτι, τι μπορώ να κάνω;

ΜΑΘΙΟΣ: Δεν είναι τίποτα, θα περάσει. (μικρή σιγή και... χαμογελώντας με κάποια πικρία) Τα παράσημα της ξενητείας και της δουλειάς είναι.

ΘΕΟΔΟΤΗ: Με συγχωρείς, δεν ήθελα να σε προσβάλω. Με συγχωρείς. Σε πίκρανα; Συχώρα με. Σκέφτομαι τη ζωή και τη μοίρα μας. Που μας έδωσε εκείνο το όνειρο για να μας ειρωνευτεί στο τέλος. Που μας χαμογέλασε αλλά δεν μας αντάμοιψε. Σκέφτομαι τα παιγνίδια που μας παίζει η μοίρα.

ΜΑΘΙΟΣ: Ναι, παιγνίδια... Για μας ιδιαίτερα... Αν ήθελες όμως... μπορούμε να ζήσουμε τα υπόλοιπα χρόνια μας άνετα και καλά. Εξάλλου αυτές οι οικονομίες ήταν από την αρχή και για σένα. Σου ανήκουν, είναι δικά σου, για σένα τα μάζεψα.

ΘΕΟΔΟΤΗ: Μα δεν χρειάζομαι τίποτα. Έχω το κάθε τι κι απάνω απ' όλα έχω τη γαλήνη της ψυχής μου. Το σκέφτεσαι αυτό, Μαθιό; Τήρησα τους νόμους και τους κανόνες και δεν έχω σκοτεινές γωνιές στην ψυχή μου.

ΜΑΘΙΟΣ: Οι νόμοι κι οι κανόνες! Κι η καρδιά σου; η ζωή σου; Η δική σου ευτυχία;

ΘΕΟΔΟΤΗ: Δεν ξέρω έτσι έμαθα, έτσι έζησα. Πάντα με σεβασμό στους νόμους και τους κανόνες. Μία ήταν η τρέλα μου... (σκέφτεται νοσταλγικά). Εκείνος ο βασιλικός! Που δεν ξέρω πως μαθεύτηκε, ποιος μας είδε... Κι έγινε γνωστή η αγάπη μας κι έγινε η αμαρτία μου και η ντροπή μου.

ΜΑΘΙΟΣ: Μόνο τρέλα κι αμαρτία και ντροπή;

ΘΕΟΔΟΤΗ: (σκέφτεται πριν απαντήσει) Ναι, και χαρά και ευτυχία, πρέπει να το παραδεχτώ. (σκέφτεται πάλι και επαναλαμβάνει). Ένα κλωνί βασιλικό... Που ήταν η συγκατάθεσή μου, το «ναι», το ότι δέχομαι τον αρραβώνα σου.

ΜΑΘΙΟΣ: Αφού το δέχτηκες, αφού το ξέρω ακόμα μ' αγαπάς, όπως σ' αγαπάω κι εγώ... Θεοδότη, η δική μας αγάπη είναι και όμορφη και αιώνια. Η ζωή μας έπαιξε ένα άσχημο παιγνίδι. Όμως μας ένωσε πάλι, δεν πειράζει που είναι αργά... Δεν το περίμενα ότι θα έρχονταν έτσι τα πράγματα, δεν το περίμενα ότι θα παντρευτείς. Μεσ στην προσπάθεια και τον αγώνα μου δεν κατάλαβα πως χάσαμε το πλοίο. Όμως υπάρχει ακόμα καιρός. Σκέψου το. Το ξέρω και το ξέρεις ότι θα ζήσουμε καλά.

Συνέχεια την επόμενη Παρασκευή